

אמר רבי יצחק, ביום שהיה רבי שמעון מפרש דבר זה, היו עיניו נזקנותים, והוא אומר: כל גנזי הפלך העליון נמסרו בפתח אחד, ומוגלה בהיכלותה המאיירם העליונים החזקים.

אלא בך שנינו, מי יכול לערת ולהכלל מה שננו בפבע הזה, שהרי משה לא גלה את זה בימיו בשיהה מנה סוד העמק לישראל, ואך על גב שהפל היה מוגלה על ידו. אלא באותה שעה שרצה הקדוש ברוך הוא להעלותו לשיבת הקדושה העליונה ולהטמיןו מבני אדם, שפטוב (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה א נבי היום. היום ממש. שאותו יום נשלמו ימי להתקרבר לפיקוד הזה, שפטוב (שם) בן קרבוי.

ימיך, קרבו ממש.
ששנינו, אמר רבי שמעון, משה לא מת. ואם תאמר, הרי כתוב שם להנימת שם משה? בך בכל מקום לצדיקים קורא בהם מיתה. מה המיתה? מה הצד שננו זה בקרא בך. ששנינו, אמר רבי שמעון, וכן שנה, שמי שהוא בשלמות, שהאמונה הקדושה תלואה בו - לא תלויה בו מיתה ולא מות. כמו שהיא ביעקב שהאמונה השלמה היתה בו.

שאמר רבי שמעון, (בראשית לה) לא יקרא שמה עוד יעקב כי אם ישראיל יהיה שמה ויקרא את שמו ישראיל. מה זה ישראיל? שלמות הפל, שפטוב (ירמיה מו) ואתה אל תירא עברי יעקב ולא תה תישראיל כי הנני מושעך מרוחק ואת זרעך מארץ שבטים וגוי.

אמר רבי יהודה מקאן, כי אתה אני, דוקא. אשרי חלקו שרבותנו אמר לו כן. לא כתוב כי אני אתה, אלא כי אתה אני, שרבותנו באה לתבר את דיורו עמו.

אמר רבי יצחק, ביום דהוה רבי שמעון פריש מלחה דא, עינוי נבעין מיא, והוה אמר, כל גנזיא דמלכא עלאה, אתחמי בחד מפתחה, ואותגליה בקוזפיטן דקינדריטי גליקין עלאין.

אלא בכח תנא, מאן יכול לאשתמודעא ולאתכללא מה דגניז בדא מביעא. דהא משה לא גלי דא ביומי, כד הוה גלי רזא עמיקתא לישראל, ואך על גב דכלא הוה מתגליתא על ידו. אלא בההיא שעטה דבעא קדשא בריך הוא לסלקה ליה למתייבטא קדישא עלאה, ולטמרא ליה מבני נשא, דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה א נבי היום. היום ממש, דההוא יומא אשתלימו יומי, לאתקרבא לאחר דא, דכתיב, (דברים לא) הון קרבו ימיך, קרבו ממש.

הנתנא אמר רבי שמעון, משה לא מית. ואי תימא הא כתיב (דברים לא) וימת שם משה. בך בצל אחר לצדיκיא קרי בהו מיתה. מאי מיתה. מפטרא דילן אקרוי בכி. הנתנא אמר רבי שמעון, וכן תנא, דמן דאייה בשלימותה דמיהימנטא קדישא מליא באיה, לא תליה בא מיתה ולא מית. כמה דהוה בעקב דמיהימנטא שלימנתה הוה באיה.

האמיר רבי שמעון, (בראשית לה) לא יקרא שמה עוד יעקב כי אם ישראיל יהיה שמה, ויקרא את שמו ישראיל. מאי ישראיל. שלימונתא דכלא. דכתיב, (ירמיה לו) ואתה אל תירא עברי יעקב ואל תה תחת ישראיל פי הנני מושיעך מרוחק ואת זרעך מארץ שבטים וגוי. אמר רבי יהודה מהכא, (ירמיה לו) כי אתה אני, דיביקא, זכה חולקיה, דמאיריה אמר ליה כן. כי אני אתה לא כתיב, אלא כי אתה אני, דמאיריה אני לאותחברא היוריה עצמה.